

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 96/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. B. H., N., zastúpeného advokátkou Mgr. E. S., N., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 13 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 174/2011 a jeho uznesením z 24. augusta 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. B. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2011 doručená v elektronickej forme sťažnosť Ing. B. H. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 174/2011 a jeho uznesením z 24. augusta 2011. Sťažnosť bola doplnená faxom 17. decembra 2011 a jej originálom 22. decembra 2011.

Z predloženej sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ oznámil Okresnému súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) 19. augusta 2008, že v súvislosti *„s konaním 6 C 82/2008..., je dôvodné podozrenie, že došlo k úniku informácií zo súdneho prostredia, porušenie mlčanlivosti sudcu, s výslovným odvolaním sa na ustanovenie § 15 O. s. p.“*.

Dňa 18. septembra 2008 sťažovateľ oznámil okresnému súdu, že *«jeho podanie podľa § 15 O. s. p. nebolo postúpené predsedovi súdu, a bez dôvodu bolo konajúcou sudkyňou prekvalifikované na „vznesenie námietky zaujatosti voči konajúcej sudkyňi“ podľa § 15a O. s. p. Týmto podaním zároveň oznámil súdu, že trvá na svojom podaní s opätovným poukázaním na § 15 O. s. p. s tým, že je na účastníkovi, či využije svoje oprávnenie vzniesť námietku a kedy tak učini»*. Následne okresný súd vyzval sťažovateľa, aby uviedol, či jeho podania *„nie sú námietkou zaujatosti voči konajúcej sudkyňi“*, a oznámil mu, že na postup podľa § 15 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) nie sú dané zákonné podmienky, a preto sa vec nepredkladá predsedovi súdu.

Sťažovateľ 10. októbra 2008 oznámil, že skutočnosti, ktoré oznamoval podľa § 15 OSP predsedovi okresného súdu, *„mu predložené neboli“*. Ani v tomto podaní nevzniesol sťažovateľ námietku zaujatosti proti konajúcej sudkyňi, ale duplikoval, že z jeho strany ide o oznámenie predsedovi súdu podľa § 15 OSP.

Krajský súd uznesením č. k. 5 NcC/27/2008-36 z 30. októbra 2008 rozhodol, že sudkyňa JUDr. A. N. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci.

Okresný súd uznesením sp. zn. 6 C 82/2008 z 23. júna 2011 uložil sťažovateľovi „povinnosť uhradiť súdny poplatok za námietku zaujatosti v sume 66,38 eur do troch dní od doručenia“.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že „v uznesení nie je špecifikované, za ktorú údajnú námietku zaujatosti má byť súdny poplatok vyrubený, pretože konaní on sám námietku nepodal, v súvislosti s údajnou námietkou nebol pred konaním o námietke vyzvaný na úhradu súdneho poplatku a následky jeho nezaplatenia, a preto súd nemal poplatkový úkon pri nezaplatení poplatku vykonať alebo konanie zastaviť“. Krajský súd uznesením sp. zn. z 24. augusta 2011 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil, pretože súdny poplatok bol určený v súlade s právnymi predpismi.

Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd «porušil jeho základné práva a slobody, pretože ako vyplýva z jeho písomných podaní, ale aj z reakcií súdu prvého stupňa („nie je dôvod na predloženie veci predsedovi súdu“, „upresnite, že Vaše podanie nie je námietkou zaujatosti“ a pod.), sťažovateľ v predmetnom konaní nikdy nevzniesol námietku zaujatosti, svoje podania jednoznačne odôvodňoval odvolaním sa na znenie § 15 O. s. p. a položil jasnú hranicu v tom, že nevznáša námietku zaujatosti podľa § 15a O. s. p., pričom v jednom podaní výslovne zdôrazňuje, že z jeho strany ide o oznámenie skutočností predsedovi súdu v zmysle § 15 o existencii zákonných dôvodov na vylúčenie sudkyne.

V tomto smere svoj názor a vyjadrenia navrhovateľ nikdy nezmenil. Preto, ak prvostupňový súd predložil jeho podania súdu nadriadenému na rozhodnutie o námietkach zaujatosti, toto konanie rozhodne nezačalo na návrh sťažovateľa ako účastníka konania.».

Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že v zmysle „zákona o súdnych poplatkoch je poplatníkom navrhovateľ“, a keďže „nikdy námietku zaujatosti nepodal, nemôže byť ani poplatníkom súdneho poplatku... V súvislosti s námietkou zaujatosti nebol sťažovateľ vyzvaný na úhradu súdneho poplatku ani pred postúpením veci nadriadenému súdu, ani pred rozhodnutím veci odvolacím súdom, ani v meritórnom rozhodnutí. Sťažovateľ má teda zato, že okrem už vytýkaných námietok (prekvalifikovanie upozornenia predsedu súdu na

splnenie podmienok podľa § 15 O. s. p. na námietku zaujatosti podľa § 15a O. s. p.), a s prihliadnutím na prechodné ustanovenia v § 18a ods. 3 Zákona o súdnych poplatkoch (a contrario) mal súd tento úkon nevykonať.

Pokiaľ súd bez podnetu a návrhu sťažovateľa ako účastníka konania konal o námietke zaujatosti, odňal mu tým možnosť disponovať návrhom a porušil jeho procesné práva v tom zmysle, že len účastník konania má právo rozhodnúť sa, či námietku zaujatosti (aj keď sú splnené zákonné podmienky) podá, nepodá alebo po výzve na úhradu súdneho poplatku svoj návrh vezme späť alebo poplatok nezaplatí - v prípade, že by námietku zaujatosti konajúceho sudcu podľa § 15a aj skutočne podal. Ani preukázateľná existencia zákonných dôvodov zaujatosti sudcu, bez podania námietky účastníka konania, nie je dôvodom ani na predloženie veci nadriadenému súdu, ani na rozhodovanie o námietke, a ani skutočnosťou, s ktorou zákon viaže vznik poplatkovej povinnosti účastníka konania.

V danom prípade a súvislostiach nie je daný ani dôvod na postup podľa § 10 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch, pretože neboli splnené definované zákonné predpoklady na nezastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku.

Podľa § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, platných k 31.12.2008, sú od platenia súdneho poplatku vecne oslobodené konania vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom... Na takéto zákonné oslobodenie je súd povinný prihliadať ex offio, z úradnej povinnosti, bez výslovnej akcentácie účastníka konania. Pokiaľ sa ukladá povinnosť zaplatiť súdny poplatok v konaní, ktoré je vecne oslobodené (vo všetkých štádiách konania) od platenia súdneho poplatku, ide o rozhodnutie nezákonné. Zo znenia zákona o súdnych poplatkoch nevyplýva, že by sa vecné oslobodenie (priznané pre celé konanie až do štádia dovolacieho konania) nevzťahovalo na akékoľvek z procesných rozhodnutí v tomto konaní, vrátane námietky zaujatosti.“.

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje ústavnému súdu, aby nálezom takto rozhodol:

„... Krajský súd v Nitre rozhodnutím - uznesením spisová značka 25 Co 174/2011 z 24. augusta 2011 porušil

... právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces garantované v čl. 46 Ústavy..., právo... na to, aby mu povinnosti boli ukladané zákonom, na základe zákona a v jeho medziach, pri zachovaní základných práv a slobôd,

... ústavné právo... zaručené v čl. 13 ods. 1 Ústavy..., že povinnosti možno ukladať zákonom, na základe zákona a v jeho medziach, pri zachovaní základných práv a slobôd

... právo na spravodlivé prejednanie veci nezávislým súdom garantované článkom 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru...

... Ústavný súd... zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Nitre spisová značka 25 Co 174/2011 zo dňa 24. augusta 2011.

... Ústavný súd... ukladá Krajskému súdu v Nitre povinnosť nahradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v konaní o ústavnej sťažnosti...“.

Sťažovateľ tiež žiada o odloženie vykonateľnosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 25 Co 174/2011 z 24. augusta 2011 a o anonymizáciu osobných údajov.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 78/03).

Podľa čl. 13 ods. 1 ústavy povinnosti možno ukladať

- a) zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd,
- b) medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo
- c) nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Sťažovateľ zastáva názor, že krajský súd namietaným uznesením z 24. augusta 2011 sp. zn. 25 Co 174/2011, ktorým potvrdil rozhodnutie okresného súdu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti, „porušil jeho základné práva a slobody, pretože ako vyplýva z jeho písomných podaní, v konaní pred okresným súdom vedenom pod sp. zn. 6 C/82/2008 nikdy nevzniesol námietku zaujatosti, svoje podania jednoznačne odôvodňoval odvolaním sa na znenie § 15 O. s. p. a položil jasnú hranicu v tom, že nevznáša námietku zaujatosti podľa § 15a O. s. p., pričom v jednom podaní výslovne zdôrazňuje, že z jeho strany ide o oznámenie skutočností predsedovi súdu v zmysle § 15 o existencii zákonných dôvodov na vylúčenie sudkyne“.

Tvrdí, že konanie rozhodne nezačalo na jeho návrh, a domnieva sa, že „v zmysle zákona o súdnych poplatkoch... nemal byť poplatníkom súdneho poplatku a v súvislosti s tým sťažovateľ nikdy nebol vyzvaný na úhradu súdneho poplatku ani pred postúpením veci nadriadenému súdu, ani pred rozhodnutím veci odvolacím súdom, ani v meritórnom rozhodnutí“.

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavnoprosesných princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

V súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou ústavný súd vychádzajúc z obsahu už citovaného textu čl. 13 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatoval, že medzi ich obsahom a tvrdeniami sťažovateľa zjavne neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie.

Vo vzťahu k ďalším právam označeným sťažovateľom, ktoré majú prevažne procesný charakter, považoval ústavný súd za potrebné poukázať aj na svoj právny názor,

podľa ktorého za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nepochybne považovať aj konkrétne okolnosti danej veci, intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer, vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo pochybeniam alebo nedostatkom vytykaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojim konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práv, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa ústavný súd predovšetkým ustálil obsah základného práva na prejednanie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ústavy a spravodlivého súdneho konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a následne zisťoval, či namietaným uznesením krajského súdu v spojení s postupom okresného súdu mohlo vôbec dôjsť k jeho ich porušeniu.

Po uplatnení námietok sťažovateľa si ústavný súd vyžiadal spis okresného súdu, z ktorého zistil tieto skutočnosti:

Dňa 23. mája 2008 sťažovateľ podal na okresnom súde žalobu *„na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom“*.

V podaní z 18. augusta 2008 (č. l. 22) sťažovateľ uviedol, že „s pravdepodobnosťou hraničiacou so skutočnosťou došlo k úniku čiastkových informácií zo súdneho prostredia, ktoré inak žalovanej strane nemohli byť známe a... z uvedeného vyplýva, dôvodné podozrenie, že bola porušená povinnosť mlčanlivosti, resp., že konajúca sudkyňa môže mať záujem na výsledku tohto konania...“

V súvislosti s uvedeným poukazujem na par. 15 OSP a žiadam o dôsledné dodržiavanie mojich základných práv zaručených čl. 46 Ústavy...“

Podaním z 8. septembra 2008 okresný súd vyzval sťažovateľa, nech oznámi, či vznesená námietka zaujatosti proti konajúcej sudkyňi sa vzťahuje na ostatných sudcov okresného súdu, na ktorú reagoval sťažovateľ v odpovedi zo 16. septembra 2008 (č. l. 30)

tým, že jeho podanie z 18. augusta 2008 na oznámené skutočnosti podľa § 15 OSP nebolo predložené predsedovi okresného súdu, ale naopak, «... bola zákonnou sudkyňou prekvalifikovaná „na vznesenie námietky zaujatosti, voči konajúcej sudkyňi“, čo je však obsahom práv účastníka konania podľa § 15a OSP...».

V tomto podaní uviedol, že trvá na svojom podaní z 18. augusta 2008 „s opätovným poukazom na par. 15 OSP“ a zastáva názor, že „podľa oznámeného stavu ako aj stavu, ktorý súdu musí byť známy z vlastnej činnosti konajúca sudkyňa JUDr. A. N. z konania a rozhodovania vyššie uvedenej veci je zo zákona vylúčená...“.

Na základe tohto vyjadrenia sťažovateľa okresný súd 23. septembra 2008 vydal uznesenie č. k. 6 C 82/2008-31, ktorým ho vyzval, aby „v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia doplnil svoje podanie doručené súdu dňa 19. 8. 2008 a 18. 9. 2008, a to písomným oznámením o tom, že tieto jeho podania nie sú námietkou zaujatosti voči konajúcej sudkyňi.

Inak súd bude postupovať podľa § 16 ods. 1 OSP...“.

Oznámením z 23. septembra 2008 (č. 1. 33) okresný súd na podanie doručené sťažovateľom 18. septembra 2008 oznámil, že na postup podľa § 15 OSP zákonom stanovené podmienky v tejto veci dané nie sú, preto sa vec nepredkladá predsedovi súdu.

Sťažovateľ reagujúc na uznesenie a oznámenie okresného súdu z 23. septembra 2008, ktoré mu boli doručené 2. októbra 2008, podaním z 10. októbra 2008 (č. 1. 34) okresnému súdu oznámil, že ten nepostupoval pri posudzovaní jeho oznámení v súlade so zákonom, keď nepredložil oznámené skutočnosti podľa § 15 OSP predsedovi okresného súdu a jeho uznesenie z 23. septembra 2008 je len možnosťou ako „vykľučovať sa so vzniknutej situácii... a to bez privolania predsedu okresného súdu“.

Podaním z 24. októbra 2008 (č. 1. 35) zákonná sudkyňa okresného súdu predložila vec na rozhodnutie o námietke zaujatosti krajskému súdu, opierajúc sa o podanie sťažovateľa z 18. augusta 2008. Vo vyjadrení uviedla, že «Na výsledku sporu žiadny záujem

nemám. Navrhovateľa poznám len z vybavovania jeho veci... Nie je mi známa žiadna skutočnosť, pre ktorú by mohla vzniknúť dôvodná pochybnosť o „mojej nezaujatosti v tejto veci.“» .

Krajský súd uznesením sp. zn. 5 NcC/27/2008 z 30. októbra 2008 nevytlúčil zákonnú sudkyňu z prejednávania a rozhodovania vecí. Uznesenie bolo doručené sťažovateľovi 12. decembra 2008, kedy nadobudlo aj právoplatnosť.

Na pojednávaní 24. marca 2009 sťažovateľ uviedol, že trvá na tom, že súdu oznámil skutočnosti, na základe ktorých je konajúca sudkyňa zo zákona vylúčená z vecí, a že on námietku zaujatosti podľa § 15a OSP nepodal a z tohto dôvodu nemal krajský súd o námietke rozhodovať (č. l. 63).

Uznesením z 23. júna 2011 (č. l. 117) okresný súd uložil sťažovateľovi zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti v sume 66,38 € podľa položky č. 17a „*Sadzobníka súdnych poplatkov účinného do 31. decembra 2008*“. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie 26. júla 2011, v ktorom poukazuje na to, že je zmätočné, nejasné a nezrozumiteľné, pretože v tomto konaní námietku zaujatosti nepodal, a preto ho žiadal zrušiť v celom rozsahu.

Krajský súd uznesením sp. zn. 25 Co/174/2011 z 24. augusta 2011 uznesenie okresného súdu potvrdil.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav vecí a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Sťažovateľ svoju sťažnosť založil v podstatnom najmä na skutočnosti, ktorá nastala ešte v roku 2008, a to, že okresný súd nesprávne posúdil jeho oznámenie podľa § 15 OSP platného v čase rozhodovania, pričom on nikdy námietku zaujatosti nepodal. K tomu ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť sťažovateľa na preskúmanie týchto námietok je v tejto časti podaná jednak zjavne oneskorene, pretože už 12. decembra 2008 nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie krajského súdu o nevyhlúčení zákonnej sudkyne a až na základe tohto právoplatného uznesenia neskôr v roku 2011 všeobecné súdy vyrubili súdny poplatok za podanú námietku zaujatosti, ale na druhej strane však súčasne konštatoval, že okresný súd postupoval v súlade s vtedy platným procesným kódexom, keď uznesením sp. zn. 6 C 82/2008 z 23. septembra 2008 ho vyzval na doplnenie jeho podaní z 18. augusta 2008 a 16. septembra 2008, ktoré považoval podľa ich obsahu za námietku zaujatosti proti konajúcej sudkyňi, a súčasne ho poučil, že ak tieto podania riadne nedoplní, bude postupovať v zmysle vtedy platného § 16 ods. 1 OSP.

Podľa § 14 ods. 1 OSP platného v relevantnom čase sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 15 OSP platného v relevantnom čase ak sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu...

Podľa § 15a ods. 1 OSP platného v relevantnom čase účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť.

Podľa § 16 ods. 1 OSP súd predloží vec nadriadenému súdu s vyjadrením sudcu na rozhodnutie o námietke zaujatosti do 15 dní od jej podania...

Vychádzajúc u uvedených vyjadrení sťažovateľa, ktorý sa opieral pri svojich podaniach o ustanovenie § 15 OSP a tvrdil, že „konajúca sudkyňa JUDr. A. N. z konania a rozhodovania vyššie uvedenej veci je zo zákona vylúčená“, ústavný súd konštatuje, že okresný súd postupoval v súlade s procesným kódexom, ak sťažovateľovi v súlade s platným právnym stavom oznámil, že na namietaný postup podľa § 15 OSP nie sú dané zákonné podmienky. Na postup podľa tohto ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku je oprávnený zákonný sudca, a nie účastník konania. Z tohto dôvodu jeho podanie preto postúpil na rozhodnutie nadriadenému súdu podľa § 16 ods. 1 OSP, o čom ho aj riadne poučil v uznesení a výzve z 23. septembra 2008. Z uvedeného dôvodu ústavný súd jeho námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

Čo sa týka namietaného rozhodnutia sp. zn. 25 Co/174/2011 z 24. augusta 2011, ústavný súd po jeho preskúmaní konštatuje, že krajský súd vo svojom rozhodnutí primerane reagoval na námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu. Ústavný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu uvedeným na s. 2 a 3, podľa ktorého okresný súd určil výšku súdneho poplatku podľa položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov a tiež vec správne právne posúdil, keď citoval tie ustanovenia zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), ktoré platili v čase rozhodovania súdu o námietke zaujatosti. Takisto nie je žiadny dôvod na prehodnocovanie námietok sťažovateľa, ktoré súvisia s tým, že nemal byť vyrubený súdny poplatok za námietku zaujatosti v tomto konaní, pretože vecné oslobodenie občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch sa nevzťahuje na jeho zákonnú povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti.

Ústavný súd preto konštatuje, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 25 Co 174/2011 z 24. augusta 2011 je ústavne akceptovateľné a jeho odôvodnenie je

dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. To, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, neznamená, že došlo aj k porušeniu jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru. Preto ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z tohto dôvodu bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti (napr. návrhom na odklad vykonateľnosti rozhodnutia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2012